

מסורת הש"ס

א) לקמן עו: עי' ירוש' תרומות פ"ה ה"א, א) [לעיל ל': יומא סג] ממוות טט: תמורה ו,א) א) לקמן עו: פ, ד) חטפ' דתרומוות פ"ה ה"יא, ט) לעיל דף עב:

מוסף רש"י

אפילו דם בכוס. ומת המשתלה, לא נדחה הדם אלא מביא שער חמר ומוזוג להדם וכשר הדם למתנותיו וזה משלה, ולשון הדם דנקט משום דשגשג מחלוקות בדבר, איכא למ"ד אפילו בעל חיים נדחיס דקמני ואם משגבילא מת אחד מהן יביא שנים ויגריל עליהם כמחלילי והשגביל ריחא, ואיכא למ"ד מביא חבירו שלם בהגדלה, דבעל חיים אין נדחין והגדלה לא מעבכא, אבל דם בכוס ומת המשתלה ישפך הדם, דשחוטין נדחין ואין חחרין ונבלח, ואכא חת המגיר למימר אפילו דם בכוס ממוזג לו שער (שערי דר) אקרא, שנים שנים: וזו וזו יקריב, דלחלף למימר מינו דשאי לאו דלחפורא חת, שאינו נמו לאו לחפורא הוא ולחפורא חיל ליה כההיא דקריב קריס שגמלן, אבל אחד אחד דליכא מינו לא (לקמן עו):

שנינו גוססאות

א) מינות אמר רב לתא דבין [ולפי"ו חוקן כשמיניא לקמן א"ל רבא דאמר רב], אלב כשמיניא חתא, וז"ל כשמיניא ביד ש"צ ובפרי"ז: ב) הד מיתא דאיסורא מית לילי (ש"ס): ג) אני רחא אמר לילי (ש"ס): ד) אנא נמי רחתי תרתי קאמינא לילי (ש"סכ"ג). ועי' ח"ג לעיסות הרמב"ם צפי המנשה ים לגרוס: רחתי פסע א' כנצל: ח) ב"ל אמר בר יודיהא אמר רב (ש"ס) וכ"ה בחב"ב (ש"ס): ט) אלא אימא פירוש לילי (ש"ס): י) ס"א ע"ד סוף כל הדורות (ש"ס): יא) ממינת כביד עד תנאי, נמחק וי"צ כשמי"ד ל"ג וכן כרמב"ם: יבשאר ספיקא (הג' הגר"א, וזנ"י דע" ט"ס בדברי הגר"א, דכשמי"ד גרס ליה כשמי"ד עיי"ש, וכ"כ כנחור הגר"א פי' ק"י אות י"ז): יג) ס"א ברוך מותרין, וי"צ י) מינת ומריבות נמחק, וי"צ כשמי"ד ל"ג לא ובה א"ל מה שחק מזה"ס פירש ורש"י (הג' הגר"א, ועי' בילור הגר"א יור"ד פי' אות י' כשמי"ד כשילא: יא) מינת ממינת, וי"צ ל"ג נמי הגירסאות שבה: יא) ל"ל נמי אסר (ש"ס): יד) רבי שמעון והעבדות כוכבים שני שרי רשומאל לא, ל"ל (ש"ס): יז) ב"ל קריב רבי אילמא חלין איסורא בהאי דאדיל ומתניין רבנן רחא. ל"ל וספיק' (גמיו'): יח) דיוני זה שייך קודם ד"ה ואמאי (גמיו'), ובש"מ ממוקן משום מה, אבל כשמי" ב"ס חתא: יז) ספק ראשון של עבודת לילי (ש"ס): יח) ל"ל דל"ל אסורות (ש"ס): יז) ל"ל לשלשה ומינת בטיל נמחק (ש"ס): יט) ל"ל אלא הא דרנאי (צ"ק וכע"ז בש"מ): ב) מינת מניה נמחק (ש"ס): בא) כש"מ טוסף אי

נמי ה"מ לכתחילה אבל דיעבד, אם עלו לא ירדו כמו שאפשר לקמן הילכך אית להו דאין בדיחין: בב) דמדאורייתא חד בחרי בטיל ואין כאן אלא איסור מדרבנן משום דטבעת חשיבי לא בטל כדפירשנו כו' ל"ל (ש"ס): בג) ל"ל בהדיא דבסמוך פירשו ארבעים כו' (ש"ס): בד) ל"ל פרישום (מא"ח): בה) כש"מ נוסף וטעמא משום דכיון דאפשר לחזור לתערובת גורדין לפי שישנה בעין שזאת תחזור ותתערב לכאן ועם התערובת אבל לים הגדול שאינו בעולם כלל שרי השאר: בו) בפ"ה משנה ו' (הגר"א): בז) ל"ל דפירשתי (צ"ק): בח) כ"ה כשמי" וכו"ע, ובכ"ס הנוט' שנתקשטה וכו' כמו במפרש, אלא דקאי לעצמם של ע"ז ולקמן בסמוך: בבא) נוס' כ"ס שהרי לא נתערב בהן אלא בעל מום אחד ובכל חד חד איכא למימר דהאי היחידא ובכל חד אמרינן מדרבניה לאו דאיסורא הוא איהו נמי לאו דאיסורא והואו דאיסורא אול ליה בהקדבה ראשונה שקריב אחד מהן. אבל אחד אחד לא יקריבו הראשין דבכל חד מספקינן דילמא דאיסורא הוא לדיבא למימר מינו: ב) כ"ס כשמי" ונוס' כ"ס אלא. הכי קאמר פירשו הארבעים כולן למקום אחד ונתערבו בשאר טבעות אית אסורות דאמרינן איסורא בששים איתא ודני דהן עצמן אם לא נתערבו באחרות אסורות לעולם דאפילו ר' אליעזר לא אמר תולין את האיסורא אלא בדבר שנאבד כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא דקרב אחד מן הראשין אבל לא בפלה אחת לים אסורות דהו לא ספק ראשון אבל נתערבו באחרות הוו להו ספק ספיקא של ע"ז: פירשו ס' למקום אחד אסורות. דכיון דספיקא ברובא אימיה הא כוליה ספק ע"ז: הנה. מלהקל בספק ספיקא דע"ז כשאר איסורין: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרים. שטיין הריבואות דהו וכו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסורות: [ולריבוא אסורין]. האחרונים שהאיסור עצמו נפל שם, אבל פירש אחד מאותו ריבוא לשלשה רימונים ומן השלשה פירש אחד למקום אחד מותרין אף השלשה אלמנטיים דספק ספיקא נטיל:

שיטה מקובצת
טענה של עבודה טובכים ט'. עיין דש"א (ח"א) פי' ע"ז: ומריבוא לריבוא מותרין. תימה כיון דמני פירש אחד מהן לריבוא מיד היו ספק ספיקא, ולמה י' חו מריבוא לריבוא. ואין למד דנקיט ללשונותיהן דמנן דלכך בריבוא קמא אכר נמי מריבוא וליהדין כח מנן דלכך כדפי"א^[א] שהרי כדן ברייתא לא הוכר דברי האסור כלל. וי"ל משום דכריש' קמא אסור לטעם משיל בבת אחת י' וכן מריבוא נל' ומנ' למקום אכר ג' האשונים אסור לטעם משיל בבת אחת י' ולא כפי"ה דפי' ע"ז האשונים הימר גבור מטילן. ועוד אמר ר"י דדוקא פירשה לריבוא שנבטלת עם אכל אסור פירשה לגדה אסור גוריה שמה יקח מן הקצוה. ומכלן קשה לנפק של ר"ת דסויר היכא שזאב לקח מן מהעדד, וי"ס (ספק) שמה דרסה, והסויר לעד ויזע וידע אחי היא, וסויר ר"ת דנכבשיו כ' היכי דעניין ומותרין טולן משום כל דפריש מרובא קרא פירש ולא גורדין שמה יקח מן הקצוה כדן רבי קדוש משום חומרת דקדושין, וקשה דהא אכל גבי עבודה טובכים נמי אסור היכא דפירשה לעולם כפי' אלמא כשאר איסורים נמי גורדין שמה יקח מן הקצוה. ואין למד חומרת חומרת טובכים שאלי, דהא במקום מימי עלה מרימוני כדן דעצלה, ואין לחזות מני דדוקא כשאינה הולא גורדין שמה יקח מן הקצוה כגון עולה ועבודה טובכים אבל עריפה לא, דהא עזיד כמקון לריסותא גבי חותם של חומות דקאמרי ולי אשמועינן חתית של חומות משום דמימכריא נפילה, ולא קאמר משום דתרומה מותרת בהנאה, אלמא משמע דלין לחלק בזה, ואי"ל אינן להכיר שם שנתק ואז מן עזיד (וחסיוני) וריבוא' היז רולה להמיר מטעם ספק ספיקא. ספק א' דרשות גרל ספק א' דרשות אחר' דרשות הגרל ספק א' וזי אס' ולא. אהנא פרי"ה שאין להמיר מטעם ספק ספיקא אלא היכא דהספקות שזת בחרי ביטולין כגון נמטעני באחרות ואחרות באחרות דכל הספקיות ע"י עזיב. אבל חתן ספיקות דחאב ספיקין אינן שזות דספק ראשון א' וזי כהנא שנטל וזאב ספק שני א' אס' הוא דרשות האן אס' לאו: תנאי היא. ואי' תאמי' לא מימי מהסיה דלעיל נמטעני באחרות ואחרות באחרות טולן דילקן. וי"ל דל"א) [דלפילי גרסיון] לעיל ואחרות באחרות ר"ל וטולן אחרות באחרות ולפיכך דילקן דלין ספק ספיקא, ואשמועינן דלפילי נמטעני ומבטלי כפי"ה דילקן, ולפיכך אין מימי' לה הכא מטעם דלמי וטולים לדחות כדפי':

הוא דלמר. ר"א כחנן המגרי ס"ל דלפילו בשחוטין לית ליה דמיהי: **אפילו דס**. שעיר הנעשה צניסם בכוס שכבר נשחט אס' מת המשתלה מביא חבירו מן השוק ומוזוג לדס ולא אמרינן הואלי ומדחה הדס במיתת חבירו ישפך ויביא שנים ויגריל עליהן וימכפר בהן: ואמאי

ימוסו כולן. מכיון שמת אחד מהן

ליתלי ציה וינימא דלחפורא מית

והנומרים יקריבו: **כר"א דלמר אס**

קירב כו'^[א]. ומתנימין היא. אלמא תלינן

לחפורא כשהי דלזיל: **והא אמר ר"א**.

לקמן בפירקין [עו:] דלא התיר ר' אליעזר

להקריב את הנומרים אלא שנים

שנים דודאי חד מינייהו דהיתירא שהרי

לא נתערב בהם אלא בעל מוס אחד

ובכל חד אמרינן מדחבניה לאו

דלחפורא חיוו נמי לאו דלחפורא הוא

וההוא דלחפורא חול ליה בהקדבה

לראשונה שקרב אחד מהן אבל אחד

ואחד לא יקריבו אחד מהם דבכל חד

מספקינן דלמא דלחפורא הוא דליכא

למימר מגו: **ד' טענות של עזודם**

כוכבים. שנתקשטה בה עבודה

כוכבים: **סריס סריס קאמינא**. שימכור

הטבעות שנים שנים: **פירשה אס**

מארכעיס. ונתערבה באחרות אינן

נאסרות. וכולה מפרש לא ואולי:

מאי שניא אחד מהארכעיס. דלא אסרה

מתרובתה דלמרינן לחפורא ברובא

חיתיה כששים: **אחד מששים נימא**

נמי. הך דפריש דהיתירא הוא ולחפורא

ברובא חיתיה כהמשים ותשע

הנומרים: **אלא**. ה"ק פירשו הארבעים

כולם למקום אחד ונתעברו כשאר

טבעות אינן אסרים דלמרינן לחפורא

כששים חיתיה ודני דהך עולם

אס' לא נתעברו באחרות אסורות

לעולם דלפילו ר' אליעזר לא אמר

חולין את החפור אלא דבדר שאבד

כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא

דקרב הראש של אחד מהן אבל לא

לחלותו כששים ולהתיר את הארבעים

דלין ביטול צרוב לעזבות כוכבים

והוו כולה ספק יא: **עזודת כוכבים**

אכל כי נתעברו באחרות הוו להו

ספק ספיקא של עזודת כוכבים:

פירשו ששים למקום אחד אסורות.

דכיון דלחפורא ברובא חיתיה הוו

כוליה ספק עזודת כוכבים: הנה

לעזודת כוכבים. מלהקל בספק

ספיקא כשאר איסורין ואפילו פירשו

ארבעים למקום אחד אסורות יא: ה"ג

תנאי היא דסניא ר' יהודה אומר רמוני

דזן כו'. רמוני דזן אחד מנשה דצרים שאינן צטילים הן ^ט

ר"ש אומר לריבוא אסורין. ריבוא הראשון שהאיסור עצמו נפל שם אסור אבל פירש אחד מאותו ריבוא לג' רמונים ומן השלישי יא' פירש אחד למקום

אחר מותר אף הג' אלמנטיים דספק ספיקא כטיל יא: ופירקין **שמואל דלמר**. הנה לעזודת כוכבים דמשמע דבשאר איסורין לית ליה ספק ספיקא:

כמאל. מהני תנאי כבירא ליה: **וכי סימא שני ליה נ"ש**. ושמואל כר"ש אמר: **כד יא** דסני. הך מתנימא דלדומינא מיינה לשמואל לעיל מיניה יא:

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

עד.רתנן ר"א אומר בו'. לא שייך למימר דלפריך מר' אליעזר לסייעיה

מדרבנן דלמרו אפילו קרבו כולן חוץ מאלחד מהן ילאו לבית השריפה וגבי כוסות ישפך לנאמך דלמא דרבנן לאו משום דחייב פסלי אלא מטעם דאמרינא יא: ונ**פלה** אחת מהן לים הגדול הותרו

כולן. משום דמדלדוריימא בב' צרובא

כטיל כדפירשנו [מש"ה] הקילו כאן

ודוקא נפלה ממילא אבל הפילה אפילו

שוגג קנסין אטו מויד דדוקא לים

הגדול כשהיה צעין אבל פירשה לא

כדמוכת כההיא בב' ופרשו ארבעים

למקום אחד דלא מהניא פרישתה ב'

להתיר השאר בה' וכן מוכח דקאמר

רב דלמר כר"א וגבי אינן המדומע

מדמע אלא לפי החשבון שמעינן ליה

לר"א כפי"ב יא' דתרומוות דלמר היא

סאה שנפלה היא סאה שעלתה אבל

האחרים לא נתקנו: **רב דלמר**

בר"א. תימנה הא טעמא דר"א משום

דכמיז (ויקרא כג) מוס צם הוא דלא

ירצו הא ע"י תערובת ירצו כדמפרש

ציומא פ' שני שעירים (דף סד). אבל

בעלמא לא וי"ל דהא דלחטריך לן קרא

לא למד כמרי אטטריך דנלאו קרא

צרובא כטיל אלא למד כחד אטטריך

והש"ס מייתי ליה לקרא משום דכיון

דכל כך המיר הכתוב אין רחוי

להחמיר מדרבנן לגביה:

פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא

לריבוא מותרין. לא

אטטריך מריבוא לריבוא אלא למימר

מאלן דאסר אסר ככולהו כדפרישית

לעיל א"י משום דיש חילוק בין ריבוא

רחשון לריבוא שני דריבוא רחשון אי

מתהני ככולהו צבת אחת אסור

דקמתהני כחדא ספיקא כיון דצבת

אחת מתהני אבל ריבוא שני אפילו

נהנה מכולם צבת א' ספק ספיקא הוא

ושרי וכן מריבוא לג' ומנ' לג' מותר

אכל אסור ליהנות מנ' הראשונים צבת

אחת ומנן השניים שרי מהאי טעמא

דפריש יא' וצקונטרס לא פירש כן:

לריבוא אסורין ומריבוא י' לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר

כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים יא' אסור אי כר"ש אפילו בעבודת

כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים

אלא הא דתניא ספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקא מותרת מני לא רבי

יהודה ולא ר' שמעון לעולם רבי שמעון יא' ושמואל סבר לה כר' יהודה כחדא

ופליג עליה כחדא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר

מנאי

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתנימין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טולן: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשהי ספיקא לא התיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בשן ואיכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ולחפורא חלין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דלויכא למימר האי דלחפורא הוא: סריס קאמינא. שמיכור הטבעות שנים שנים: **פירשה אסם מארכעיס**. ונתעברה באחרות אינה אסרת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שניא אסם מארכעיס. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן לחפורא ברובא חיוס. כששים: **אסם מן כששים נמי**. יומא קר' דפירש דהיתירא הוא ולחפורא ברובא חיתיה ג"ע תרומות: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טולן בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' לחפור כפי' חיתיה ומיזה הן עצמן אס' הם מכיר כגון אסורות דהוו להו ספק ראשון: **עד סוף פטולם**. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסרת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחר אסרות: **פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין**. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסרות: ה"ג **תנאי היא דסניא ר' יהודה אומר ר' אסורין ככל שש**. אס' על ערלה או של חומות הן כדמאין לעיל חזקיו ולא נטיל: **מריבוא למנאס**. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה צרובא וכל השלשה מותרין: ומנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ד"ו הוא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמאלן: **אפילו כשאר איסורי נמי אסר**. ספק ספיקא דבדר חזקיו שאינו כטיל ונעצת נמי דמשניא וכל נטיל: לא ר' יהודה ולא ר' שמעון. דהא לרי' יהודה אפילו כספק ספיקא כשאר איסורי אית ליה, לא כגון צע"ז. ורי' שמעון צע"ז מייא מורה: לעולם ר' שמעון. ושמואל כר' שמעון: אלא הא דתניא. הך מתנימא דלדומינא מיינה לשמואל לעיל מני: לא) גר' דהוא ר"ת כדפי' התיס':

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתנימין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טולן: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשהי ספיקא לא התיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בשן ואיכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ולחפורא חלין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דלויכא למימר האי דלחפורא הוא: סריס קאמינא. שמיכור הטבעות שנים שנים: **פירשה אסם מארכעיס**. ונתעברה באחרות אינה אסרת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שניא אסם מארכעיס. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן לחפורא ברובא חיוס. כששים: **אסם מן כששים נמי**. יומא קר' דפירש דהיתירא הוא ולחפורא ברובא חיתיה ג"ע תרומות: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טולן בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' לחפור כפי' חיתיה ומיזה הן עצמן אס' הם מכיר כגון אסורות דהוו להו ספק ראשון: **עד סוף פטולם**. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסרת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחר אסרות: **פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין**. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסרות: ה"ג **תנאי היא דסניא ר' יהודה אומר ר' אסורין ככל שש**. אס' על ערלה או של חומות הן כדמאין לעיל חזקיו ולא נטיל: **מריבוא למנאס**. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה צרובא וכל השלשה מותרין: ומנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ד"ו הוא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמאלן: **אפילו כשאר איסורי נמי אסר**. ספק ספיקא דבדר חזקיו שאינו כטיל ונעצת נמי דמשניא וכל נטיל: לא ר' יהודה ולא ר' שמעון. דהא לרי' יהודה אפילו כספק ספיקא כשאר איסורי אית ליה, לא כגון צע"ז. ורי' שמעון צע"ז מייא מורה: לעולם ר' שמעון. ושמואל כר' שמעון: אלא הא דתניא. הך מתנימא דלדומינא מיינה לשמואל לעיל מני: לא) גר' דהוא ר"ת כדפי' התיס':

מית: פרי אליעזר. דלמר כמתנימין אס קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין טולן: והסגר ר' אלעזר. לקמן כשהי ספיקא לא התיר ר' אליעזר להקרינן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מינייהו דהיתירא בשן ואיכא למימר בכל חד דהאי דהיתירא ולחפורא חלין כההוא דליקרב כרישא אבל אחד אחד לא דלויכא למימר האי דלחפורא הוא: סריס קאמינא. שמיכור הטבעות שנים שנים: **פירשה אסם מארכעיס**. ונתעברה באחרות אינה אסרת וכולה מפרש לה ואולי: תאי שניא אסם מארכעיס. דלא אסרה מתרובתה: דלמרינן לחפורא ברובא חיוס. כששים: **אסם מן כששים נמי**. יומא קר' דפירש דהיתירא הוא ולחפורא ברובא חיתיה ג"ע תרומות: אלא. פרשו ל' מ' למקום אחד ומתערבו טולן בשאר טבעות אינן אסורות דלמרי' לחפור כפי' חיתיה ומיזה הן עצמן אס' הם מכיר כגון אסורות דהוו להו ספק ראשון: **עד סוף פטולם**. ואפילו ארבעים או אחד מארבעים אסרת את מקום אחרים וכן מאותו מקום למקום אחר אסרות: **פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין**. כיונה הריבואות דהוו להו ספק ספיקא ככד דלמר פירשו ארבעים למקום אחד אינן אסרות: ה"ג **תנאי היא דסניא ר' יהודה אומר ר' אסורין ככל שש**. אס' על ערלה או של חומות הן כדמאין לעיל חזקיו ולא נטיל: **מריבוא למנאס**. הואיל וספק ספיקא הוא כטיל ליה צרובא וכל השלשה מותרין: ומנאס למקום אחר. אפילו אחד לאחד או שנים לשנים דליכא רובא מותר שהרי כל השלשה מותרין ייו: **שמואל דלמר**. ד"ו הוא דספק ספיקא אסור אבל שאר איסורי לא, דלמר כמאלן: **אפילו כשאר איסורי נמי אסר**. ספק ספיקא דבדר חזקיו שאינו כטיל ונעצת נמי דמשניא וכל נטיל: לא ר' יהודה ולא ר' שמעון. דהא לרי' יהודה אפילו כספק ספיקא כשאר איסורי אית ליה, לא כגון צע"ז. ורי' שמעון צע"ז מייא מורה: לעולם ר' שמעון. ושמואל כר' שמעון: אלא הא דתניא. הך מתנימא דלדומינא מיינה לשמואל לעיל מני: לא) גר' דהוא ר"ת כדפי' התיס':

שיטה מקובצת
טענה של עבודה טובכים ט'. עיין דש"א (ח"א) פי' ע"ז: ומריבוא לריבוא מותרין. תימה כיון דמני פירש אחד מהן לריבוא מיד היו ספק ספיקא, ולמה י' חו מריבוא לריבוא. ואין למד דנקיט ללשונותיהן דמנן דלכך בריבוא קמא אכר נמי מריבוא וליהדין כח מנן דלכך כדפי"א^[א] שהרי כדן ברייתא לא הוכר דברי האסור כלל. וי"ל משום דכריש' קמא אסור לטעם משיל בבת אחת י' וכן מריבוא נל' ומנ' למקום אכר ג' האשונים אסור לטעם משיל בבת אחת י' ולא כפי"ה דפי' ע"ז האשונים הימר גבור מטילן. ועוד אמר ר"י דדוקא פירשה לריבוא שנבטלת עם אכל אסור פירשה לגדה אסור גוריה שמה יקח מן הקצוה. ומכלן קשה לנפק של ר"ת דסויר היכא שזאב לקח מן מהעדד, וי"ס (ספק) שמה דרסה, והסויר לעד ויזע וידע אחי היא, וסויר ר"ת דנכבשיו כ' היכי דעניין ומותרין טולן משום כל דפריש מרובא קרא פירש ולא גורדין